

РЕШЕНИЕ

№ 90

гр. Свиленград, 04.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и седми юни през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Кремена Т. Стамболиева Байнова

при участието на секретаря Ренета Н. Иванова
като разгледа докладваното от Кремена Т. Стамболиева Байнова
Административно наказателно дело № 20225620200306 по описа за 2022
година

, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

С постъпилата Жалба от Д. ИВ. Д. с ЕГН ***** от град
*****, със съдебен адрес: град Свиленград, ул. „Димитър
Благоев” № 4 б, област Хасково, чрез адвокат Г.Г., се оспорва Електронен
ф и ш (ЕФ) серия К № 5498278 на ОДМВР - Хасково, с който на
жалбоподателя за извършено нарушение по чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 от Закона за
движението по пътищата (ЗДвП) и на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал.
2, т. 6 от ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба” в размер 600
лв. С Жалбата са релевираны оплаквания за незаконосъобразно и неправилно
издаване на ЕФ – издаден в противоречие с материалния закон и при
допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Сочи се, че
жалбоподателят Д.Д. не била извършила процесното нарушение, както и че
наказанието било несправедливо. Претендират се разноси по делото.

В съдебната фаза жалбоподателят Д.Д., не се явява и не се представлява.

С Писмена молба – становище процесуалният ѝ представител – адвокат Г.Г. излага доводите си по същество, като сочи, че процесният ЕФ следва да се отмени, тъй като липсвала снимка на уреда, липсвали доказателства относно техническата изправност на радара към датата на деянието, налице било нарушение на материалния закон и неправилно била определена санкцията. Представен е Списък на разноските.

В съдебната фаза се ангажира писмено доказателство.

Административнонаказващият орган (АНО) (въззиваемата страна) – ОДМВР - Хасково, редовно призовани, не изпращат представител.

В съдебната фаза се ангажират писмени доказателства.

Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград, редовно призовани по реда на надзора за законност, не изпраща представител и не взема становище.

Съгласно чл. 61, ал. 1 от ЗАНН ход на делото е даден, тъй като неприсъствието на редовно призована страна не е пречка за водене на делото.

Съдът, след като прецени поотделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени доказателства, установи следното от фактическа страна:

На 13.12.2021 година в 13.20 часа по автомагистрала (АМ) „Марица” при км. 108+900, на територията на община Свиленград, област Хасково, с автоматизирано техническо средство или система (АТСС) (радар) № 642/13, представляващо мобилна система за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение TFR 1-М е регистрирано и заснето движещото се в посока от Република Турция към АМ „Тракия”, моторно превозно средство (МПС) марка „Фолксваген”, модел „Голф” с държавен регистрационен номер *****, със скорост 115 км/ч, при разрешена такава 60 км/ч, въведена с пътен знак В26, съответно превишена стойност на скоростта 55 км/ч - нарушение по чл. 21, ал. 2, вр.ал. 1 от ЗДвП. След обработване на информацията от заснемането, от ОДМВР - Хасково е издаден ЕФ серия К № 5498278 на името на жалбоподателя Д. в качеството ѝ на собственик на превозното средство, видно от Справка за собствеността на автомобила към датата на деянието. ЕФ е изготвен по образец съгласно Заповед № Из-305 от 04.02.2011 година на Министъра на вътрешните работи, ведно с образец към

нея, представляващ Приложение към посочената Заповед. В обстоятелствената част на ЕФ съобразно отразените данни за установената скорост и превишението ѝ, респ. разрешената, приета и съответно вписана е правна квалификация по чл. 21, ал. 2, вр.ал. 1 от ЗДвП за така констатирането нарушение, за което на основание чл. 189, ал. 4, вр.чл. 182, ал. 2, т. 6 от ЗДвП на жалбоподателя е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 600 лв. Фишът е връчен на лицето на дата 13.04.2022 година (, видно от Справката за нарушител/водач и отметката, направена в ЕФ, приложен към Жалбата) (възражения относно начина и формата на връчване на ЕФ не се противопоставят в настоящото съдебно производство), като съгласно чл. 189, ал. 5 от ЗДвП е даден 14-дневен срок да плати Глобата, или да предостави писмена Декларация с данни на лицето, извършило нарушението, респ. копие от Свидетелството му за управление на МПС. В указания срок, жалбоподателят Д. не представя в ОДМВР - Хасково Декларация по чл. 188 от ЗДвП и не прави възражения в срока по чл. 189, ал. 6 от ЗДвП (7 дни).

За работата и използването на конкретното АТСС TFR 1-М на процесната дата - 13.12.2021 година, когато е установено нарушението на жалбоподателя, е изготвен Протокол съгласно изискванията на чл. 10, ал. 1 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 година за условията и реда за използване на АТСС за контрол на правилата за движение по пътищата (Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 година), издадена от Министъра на вътрешните работи. Същият е приложен по делото и приет като доказателство по делото. В Протокола за налични имената, длъжността и подписът на проверилия го Началник на структурното звено. От съдържанието на Протокола се установяват данни за датата на използването на АТСС – 13.12.2021 година, времето (10.30 часа до 17.30 часа) и точното местонахождение на мястото за контрол, където е използвана системата – АМ „Марица” при км. 108+900, за ограничението на скоростта, въведено с пътен знак В26 - 60 км/ч разрешена скорост, режима на измерване - стационарен, номера на служебния автомобил, където е поставено, посоката на действие, така и броя на установените нарушения и други сведения, съгласно реквизитите на образца. ЕФ е съставен на основание снимков материал за заснетото нарушение по ЗДвП, въз основа на направените записи от системата, общо налични са 3 броя снимки за конкретния клип, на които е виден автомобила. От същите се установява, че е заснет автомобил с държавен регистрационен номер Х

***** в процес на приближаване към мобилната система за видеоконтрол, при измерена скорост на движение 119 км/ч, съответно наказуема установена скорост – 59 км/ч (преди приспадане на допустимата грешка 3 км/ч) и разрешена такава от 60 км.ч., въведена с пътен знак В26, като превишението е 55 км/ч. (след приспадане на допустимата грешка 3 км/ч). В представения по делото заснет клип са отразени и локацията с GPS координати, датата и часът на заснемане.

От представения Протокол № 3-53-21/20.04.2021 година, издаден от Лаборатория за проверка на полицейска техника се установява, че на посочената дата е извършена периодична проверка на мобилна система за видеоконтрол TFR 1-М № 642/13, според който съответства на одобрения тип.

В публичния Регистър на Българския институт по метрология (БИМ), който е общодостъпен на интернет-страницата на посочения институт, след извършена служебно от Съда справка, се установява, че мобилната система за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение TFR 1-М е одобрен тип, вписан под № 4835 в Регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване, със срок на валидност до 24.02.2020 година. Издаденото за одобряването му Удостоверение (, приложено в кориците на делото) е от датата 24.02.2010 година и е валидно до 24.02.2020 година.

След получаването на ЕФ жалбоподателят Д. не се възползва от правото си на възражения по него по чл. 189, ал. 6 от ЗДвП, а го обжалва в срока по чл. 189, ал. 8 от ЗДвП пред съответния местно компетентен Съд – Районен съд – Свиленград.

В кориците на делото е приложена и Справка за нарушител, видно от която жалбоподателят Д. няма налагани административни наказания, както и не са й налагани принудителни административни мерки.

Изложената фактическа обстановка, съответстваща изцяло и на констатациите, обективирани в ЕФ, се установява по категоричен начин от писмените доказателства. С правна преценка за достоверност, Съдът изцяло кредитира писмените доказателства, приложени в Административнонаказателната преписка (АНП), приобщени по реда на чл. 283 от НПК, вр.чл. 84 от ЗАНН, които не се оспориха по тяхното съдържание от която и да е от страните в процеса, като цени същите при формиране на фактическите и правните си изводи. Същите се цениха изцяло по

съдържанието си спрямо възпроизведените в тях факти, респ. автентични по признак – авторство. По своя доказателствен ефект и стойност, така обсъдените и оценени с кредит на доверие писмени доказателства са пряко относими към изпълнителното деяние на процесното нарушение и неговото авторство, времето и мястото на осъществяването му, като потвърждават фактическото му извършване от жалбоподателя Д.Д. с оглед установения факт на управление на МПС – нейна собственост, със скорост над разрешената, въведена с пътен знак В26.

*Като прецени така установената фактическа обстановка с оглед нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, при цялостната служебна проверка на акта, при условията на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от НПК и във връзка със становищата на страните, настоящият състав на Свиленградски районен съд, достигна до следните **правни изводи**:*

Преценена по същество, Жалбата е неоснователна.

ПО ДОПУСТИМОСТТА НА ЖАЛБАТА

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН и е допустима – подадена е в преклузивния срок по ал. 2 на посочения текст, вр.чл. 189, ал. 8 от ЗДвП видно от датата на депозираното ѝ в Деловодството на Районен съд - Свиленград, от надлежно легитимирано за това действие лице (срещу, което е издаден атакувания ЕФ) – процесуален представител с Пълномощно, приложено по делото, при наличие на правен интерес от обжалване и пред местно (по местоизвършване на твърдяното нарушение) и родово (по аргумент от чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) компетентния Свиленградски Районен съд. Ето защо същата е проявила своя суспензивен (спиращ изпълнението на ЕФ – аргумент от чл. 64, б. „б” от ЗАНН) и девулативен (сезиращ Съда – чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) ефект.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА ПРОЦЕСУАЛНИЯ ЗАКОН

-

Обжалваният ЕФ е законосъобразен от формална, процесуалноправна

страна, като Съдът достигна до този извод след служебна проверка на съдържанието и материалите от приложената АНП. Не се констатираха недостатъци на Акта, водещи до отмяната му.

Не са допуснати съществени процесуални нарушения по образуването и приключването на административнонаказателната процедура, които да водят до нарушаване на правото на защита на жалбоподателя и да се основания за неговата незаконосъобразност и отмяна.

В настоящия случай административнонаказателната отговорност на жалбоподателя Д. е ангажирана за нарушение на чл. 182, ал. 2, т. 6, вр.чл. 21, ал. 2, вр.ал. 1 от ЗДвП, установено с АТСС № 642 (радар) на основание издаден против нея ЕФ. Последният според легалното си определение, съдържащо се в разпоредбата на § 6, т. 63 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗДвП представлява електронно изявление, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от АТСС (в същия смисъл е и определението, съдържащо се в § 1, т. 1 от ДР на ЗАНН). ЕФ съдържа минимално изискуемото съдържание и задължителни реквизити, изчерпателно изброени в нормата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП. Тъй като разпоредбата е специална по отношение на разпоредбите на общия административнонаказателен процес - конкретно чл. 57 от ЗАНН, поради което при преценка формалната законосъобразност следва да се държи сметка за спазването на намиращата приложение специална норма. Т.е. процесуалните изисквания относно съдържанието на Наказателното постановление (НП), не са приложими за ЕФ, независимо, че по правното си действие той е приравнен на санкционен акт - аргумент от чл. 189, ал. 11 от ЗДвП, едновременно с това материализиращ и констативния такъв (Акт за установяване на административно нарушение (АУАН)). При наличие в ЕФ на посочените в чл. 189, ал. 4 от ЗДвП обективни признаци, наред с вписаните данни в обстоятелствената част на ЕФ - цифровите стойности на разрешената - максимално допустима скорост на движение, на засечената с АТСС и конкретното ѝ превишение, Съдът приема, че се покриват основните съществени елементи от административнонаказателния състав на чл. 182, ал. 2, т. 6, вр.чл. 21, ал. 2, ал. 1 от ЗДвП, твърдян за осъществен и вменен в отговорност на жалбоподателя. По този начин Съдът приема, че описанието на нарушението съдържа всички релевантни обективни признаци, поради

което е удовлетворено това изискване за реквизита по чл. 189, ал. 4 от ЗДвП. Т.е. самото нарушение е описано както словесно, така и с посочване на правната му квалификация. Не се установява разминаване при посочване на мястото на извършването на нарушението и на позиционирането на АТСС. Така изложените обстоятелства са напълно достатъчни за наказаното лице за да разбере в цялост извършеното административно нарушение и да организира адекватно защитата си.

Що се отнася до правосубектността и персонификацията на органа, издал процесния ЕФ, законодателното изискване се свежда до посочване териториалната структура на МВР, на чиято територия е извършено нарушението, което е достатъчно касателно авторството. И тук отново, изключението следва по силата специалната норма на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, установяваща отклонение от общите правила на ЗАНН. Обсъжданият задължителен реквизит, Съдът приема че е налице, видно от съдържанието на ЕФ, в който фигурира вписана териториалната единица - ОДМВР - Хасково в структурата на МВР. ОДМВР представлява основна структура на Министерството на вътрешните работи по силата на нормата на чл. 37, ал. 1, т. 2 от Закона за Министерството на вътрешните работи. Посочването на дата на издаване на ЕФ, както и дали подлежи на обжалване и в какъв срок, не са след задължителните реквизити на ЕФ.

Относно спазването на срока по чл. 34 от ЗАНН - ЕФ е своеобразен властнически акт с установителни и санкционни функции. Той се приравнява едновременно към АУАН и НП, но само по отношение на правното му действие (съгласно чл. 189, ал. 11 от ЗДвП), не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване. От това следва, че изискванията за форма, съдържание, реквизити и процедури (включително срокове) за издаване на АУАН и НП, сравнително подробно регламентирани в ЗАНН, са неприложими по отношение на ЕФ. Предвид изложеното, и в светлината на Тълкувателно решение № 1/2014 година по т.д. № 1/2013 година на ВАС, настоящият Съдебен състав намира, че разпоредбите на чл. 34 от ЗАНН не намират приложение и не следва да се прилагат по аналогия при липса на изрична разпоредба (в този смисъл са и Решение № 185 от 26.03.2019 година на Административен съд – Хасково по КАНД № 902/2018 година, докладчик Съдията Василка Желева, Решение от 29.12.2020 година на Административен

съд – Хасково по КАНД № 965/2020 година, докладчик Съдията Антоанета Митрушева и др.). Дори и да се приеме обратното, релевантно в случая е че към датата на връчване на ЕФ не е бил изтекъл, респ. несъмнено е спазен общия давностен срок - една година от извършване на нарушението, според неговия вид (с основание по ЗДвП извън изключенията с предвидена по-дълга давност).

Мобилното средство за контрол е одобрен тип съгласно правилата на Закона за измерванията (ЗИ), притежава надлежното Удостоверение № 4835, издадено от БИМ и регистрирано във водения Регистър, констатация от служебната проверка на Съда в същия - общодостъпен на интернет-страницата на органа и видно от наличното по делото Удостоверение. Същото Съдът приема, че е в съответствие с метрологичните изисквания, технически изправно и преминало последваща проверка, както се установява от приетите доказателства от АНП. Съгласно чл. 30, ал. 5 от ЗИ, когато срокът на валидност на одобрения тип е изтекъл, намиращите се в употреба средства за измерване, които отговарят на одобрения тип (както е в настоящия случай и поради което Съдът не кредитира наведеното в Писмената молба – становище на адвокат Г. възражение в смисъл, че липсват доказателства относно техническата изправност на радара), се считат от одобрен тип. Извършена е последваща проверка на процесната АТСС в съответствие с чл. 43 от ЗИ. Фактът на извършване на последваща проверка на посоченото в ЕФ АТСС в Лаборатория на МВР не е основание за приемане на Протокол за извършена последваща проверка № 3-53-21 от 20.04.2021 година за негодно доказателство (в този смисъл е Решение от 01.03.2021 година по КАНД № 1131/2020 година на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Пенка Костова). Т.е. контролните органи са изпълнили изискванията на чл. 4 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 година. В обжалвания ЕФ се съдържа наименованието на АТСС, използвано за измерване на скоростта, както и номерът му. В този смисъл няма нарушение на нормата на чл. 6, ал. 1 от цитираната Наредба. Действително в кориците на делото липсват данни по чл. 6, ал. 2 от посочената Наредба за анализ относно избора на място за контрол с АТСС, но в случая това е ирелевантно, тъй като мястото за контрол с АТСС е определено от контролния орган и дори да не отговаря на критериите, посочени в ал. 2 на чл. 6 това не представлява нарушение на цитираната Наредба, тъй като по безспорен и категоричен начин е установено

нарушението. Т.е. липсата на доказателства относно критериите за избирането на място за контрол с АТСС не представлява съществено нарушение на процесуалните правила, тъй като не засяга пряко процедурата по установяване и заснемане на нарушението, както и не обуславя извод за незаконосъобразност на издадения ЕФ. В този смисъл е и Решение № 604 от 12.10.2020 година по КАНД № 559/2020 година на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Василка Желева, където е посочено, че производството по ангажиране на отговорността на водачите на МПС чрез ЕФ е административнонаказателно. В него се събират доказателства, които обосновават извършването или неизвършването на административно нарушение. След като констатира такова нарушение, АНО е длъжен да събере доказателства, с които се доказват всички елементи от състава на нарушението. Изборът на място, на което да се постави АТСС, не е сред тези елементи.

Действително в различните по делото документи АТСС е описана с различни нейни идентификационни белези – номерът на АТСС и наименованието (в ЕФ, в заснетия клип, в Протокола за използване на АТСС), респ. номерът от Регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване (в Удостоверението за одобрен тип средство за измерване), а в Протокола за проверка на мобилната система за видеоконтрол са посочени вкупом всички белези – мобилна система за видеоконтрол TFR 1-M с № 642/13, която е одобрен тип, вписан под № 4835 в Регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване; т.е. в различните по делото документи не са посочени различни технически средства за видеоконтрол, а става дума за една и съща мобилна система за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение.

ЕФ отговаря на образца, изготвен от Министъра на вътрешните работи.

За пълнота на настоящото изложение следва да се посочи, че при връчване на ЕФ, АНО няма задължението да представя и наличния снимков материал на нарушителя, който се прилага към АНП.

От приложените по делото доказателства се установява, че след съобщаването на ЕФ на жалбоподателя Д., тя не е посочила друго лице като извършител на нарушението при съблюдаване на изискванията на чл. 189, ал. 5 от ЗДвП, което изключва предвидената в цитираната разпоредба

възможност за анулиране на Фиша.

Действително в Протокола за използване на АТСС липсва подпис на приелия го служител. Констатираното нарушение не представлява съществено процесуално такова, тъй като съгласно правната теория и константната съдебна практика, съществено е това нарушение на административнопроизводствените правила, което е повлияло или е могло да повлияе върху съдържанието на акта, т.е. такова нарушение, недопускането на което е можело да доведе до друго разрешение на поставения пред административния орган въпрос, което в настоящия случай не е налице. По същите съображения Съдът не намира, че е налице допуснато съществено процесуално нарушение предвид факта, че в цитирания документ не е посочен кой е Протоколът за метрологична проверка на АТСС и от коя дата е, и тъй като той е приложен към АНП. По същите съображения не представлява съществено процесуално нарушение фактът, че процесният пътен знак вместо В26 е посочен като В21 и тъй като изрично е посочено ограничението от 60 км/ч, което е въведено с пътен знак, а този пътен знак може да бъде само и единствено В26 (по изложените съображения Съдът не кредитира наведените от адвокат Г. в Писмената ѝ молба - становище възражения в тази насока).

На основание чл. 79 б от ЗАНН Съдът констатира, че процесната Глоба не е платена – видно от съответната графа от Справката за нарушител/водач, поради което производството не подлежи на прекратяване поради влизане в сила на ЕФ в резултат на плащане на санкцията.

Предвид изложеното липсват предпоставки за отмяна на процесуално основание, поради недостатък във формата на акта или допуснато друго процесуално нарушение от категорията на съществените такива, рефлектиращо върху правото на защита на санкционираното лице, респ. довело до неяснота и неопределеност на фактите, подлежащи на доказване. Ето защо, съобразно изложените правни аргументи, решаващият Съдебен състав обосновава формира правен извод, че процесният ЕФ не страда от формални недостатъци, в резултат на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, поради което се явява изцяло законосъобразен от процесуалноправна страна, акт.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА МАТЕРИАЛНИЯ ЗАКОН

От обективна страна, с оглед приложения снимков материал (надлежно и годно вещественно доказателствено средство в административнонаказателния процес), Съдът приема, че са установени точния час на нарушението, регистрационния номер на автомобила и скоростта на движението му, както и мястото на нарушението. Тези доказателства, обсъдени в съвкупност с данните от съдържанието на Протокола за използване на АТСС, Съдът приема, че доказват обективните признаци на нарушението - скоростта на движението на автомобила и превишението на максимално разрешената скорост в пътния участък. Видно от Протокола по чл. 10 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 година, в него изрично е отбелязано обстоятелството, че ограничението на скоростта е в следствие на пътен знак, важим за мястото на нарушението. При така попълнените данни в Протокола, по несъмнен начин се потвърждава и визираната от органа правна квалификация на нарушението като такова по чл. 21, ал. 2, вр.ал. 1 от ЗДвП. Ето защо използваното АТСС по смисъла на § 6, т. 65, б. „б” от ДР на ЗДвП законосъобразно е приведено в работен режим на твърдяното място и време, технически изправно е, поради което административнонаказателната отговорност на жалбоподателя е законосъобразно ангажирана по коментирания специален правов ред. Въз основа на същите, Съдът приема за установено, че на 13.12.2021 година на АМ „Марица” при км. 108+900, на територията на община Свиленград, област Хасково, собственикът Д. ИВ. Д. е управлявала лек автомобил марка „Фолксваген”, модел „Голф” с държавен регистрационен номер ***** (собствеността на автомобила се доказва от Справка в централната база на КАТ, приложена в кориците на делото) със скорост 115 км/ч, при ограничение на скоростта, регламентирано с пътен знак В26, предвиждащ забрана за движение със скорост, по-висока от означената, а именно: 60 км/ч. Несъобразяването на скоростта на движение с разрешената за съответния пътен участък, регламентирана с пътен знак, са фактите, изпълващи хипотезата на чл. 21, ал. 2, вр.ал. 1 от ЗДвП, и основание за прилагане на санкцията на чл. 182, ал. 2, т. 6 от същия закон, съобразно констатираното превишение от 55 км/ч, над разрешената – 60 км/ч спрямо установената на движението на МПС - 115 км/ч, след приспадане на допустимата грешка от -3

км/ч, отразена и видно от Протокола за последваща проверка на системата за видеоконтрол. По делото липсват доказателства, които да опровергават факта на извършеното нарушение, за което е издаден процесният ЕФ.

Не е необходимо като неразделна част от веществените доказателства - клип и съответно снимки, да бъдат приложени и снимки на пътният знак, въвеждащ ограничение на скоростта за конкретния пътен участък, предвид посоченото в Протокола за използване на АТСС наличие на ограничаване на скоростта в конкретния участък, въведено с пътен знак. В този смисъл е и Решение от 16.02.2021 година по КАНД № 1079/2020 година на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Цветомира Д..

Фактът, че при посочване на нарушената правната норма, наказващият орган я е посочил по следния начин: чл. 21, ал. 2, вр. **чл. 21**, ал. 1 от ЗДвП, не води до различни правни изводи, тъй като този подход не засяга правото на защита на наказаното лице, защото в ЕФ се съдържат конкретните факти по случая (кога, къде, кой, при какви обстоятелства, какво е извършил). Т.е. налице е пълно съответствие между описанието на нарушението от фактическа страна и законовата разпоредба, която е била нарушена, а приложената от АНО санкционна норма съответства на установеното нарушение – констатираното нарушение е достатъчно точно описано в ЕФ и не е налице неяснота, която по някакъв начин да е ограничила правото на защита на жалбоподателя Д., поради което не се стига до неразбиране от страна на последната за какво я санкционират, съответно не е нарушено по никакъв начин правото ѝ да организира и осъществи защитата си в пълен обем.

Нарушението по чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 от ЗДвП касае управление на МПС със скорост над допустимата, въведена с пътен знак. Само пътните знаци от група „В” въвеждат забрана или отменят въведена забрана и единствено пътният знак В26 въвежда забрана за движение със скорост, по-висока от означената. Т.е. в случая не е налице неяснота относно вида на знака. Конкретната стойност на въведеното ограничение е изводима от данните, съдържащи се в ЕФ. Разстоянието от пътният знак до АТСС е посочено в Протокола за използване на АТСС, а именно 200 м. И поради тези доводи наведеното от адвокат Г. възражение в тази насока е неоснователно.

За пълнота на настоящото изложение следва да се посочи, че

извършеното редуциране на фактически измерената скорост от 119 км/ч с 3% до приетата за установена скорост от 115 км/ч е в интерес на жалбоподателя Д., тъй като изключва неблагоприятни за нея последици от допустима грешка на измерване с техническото средство № 642 (радар). Освен това така извършеното редуциране на фактически измерената скорост е в съответствие с основния принцип в административнонаказателното право наказание да се налага само тогава, когато нарушението е установено по несъмнен начин. В процесния случай обсъждането редуциране не води до промяна на правната квалификация на нарушението или до друго основание за налагане на различно наказание.

По отношение на мястото на извършване на нарушението, същото е посочено коректно с текстово описание и координатите, индивидуализиращи точно определено място на извършване. От приложените доказателства, както и от изготвения от полицейските служители Протокол, също се установява точното място, на което е извършено нарушението, както и посоката на движение, а така също датата и точния час, регистрационният номер на автомобила и останалите реквизити на акта; налице е и пълно описание на нарушението. Иначе казано мястото на нарушението съвпада с мястото на установяване на нарушението. Съгласно на чл. 10, ал. 2 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 година Протоколът по ал. 1 (използване на мобилно АТСС) се попълва при всяка смяна на мястото/участъка за контрол, като при контрол във време на движение с мобилно АТСС се отбелязва началото и края на контролирания участък. Такъв Протокол по делото е представен, както вече бе посочено. В действителност в същия липсва отбелязване на началото и края на контролирания участък, но горното изискване Наредбата въвежда единствено при контрол във време на движение, какъвто не е настоящият случай. По делото има събрани достатъчно доказателства, от които може да се направи обоснован извод, че са спазени изискванията на ЗДВП и на посочената Наредба при използването на АТСС за контрол на скоростта - мобилна камера за контрол на скоростта TFR 1-М № 642.

За пълнота следва да се посочи, че посочването на АМ „Марица” при км. 108+900, е достатъчно за означаване на мястото на нарушението. Още повече, че по делото е представен и заснетият клип, на който освен автомобила, са отразени локацията, включително с GPS координати.

Разликата във фона на снимките на изображението на автомобила и на използваното устройство, не водят до извод, че автомобилът е заснет на друго място и по друго време, различно от установеното в Протокола за използване на АТСС, тъй като двете снимки са направени от различно положение на изобразявания в перспектива предмет, както и се установява силно умаляване на отдалечените части. От друга страна от попълнените в Протокола за използване на АТСС данни по несъмнен начин се потвърждават данните за място за контрол, съответно началният и крайният час на работа, посока на движение на контролираните МПС, при което в това отношение не се констатира непълноти в съдържанието на Протокола. По делото е представено статично изображение, на което освен автомобилът и неговият регистрационен номер, са отразени локацията с GPS координати, датата и часът на заснемане, заснетата скорост, както и е посочен идентифициращ номер за използваното АТСС. Отбелязаните номера за първо и последно статично изображение/видеозапис в Протокола имат съответствие с автоматично посочения номер на представеното изображение, като на същото се установява номера на АТСС, който също съвпада с посочения в Протокола. Няма разминавания и в отбелязаната измерена скорост, ограничение и превишение на скоростта, доколкото е отчетен и толеранс от 3 км/ч в полза на жалбоподателя, както няма разминаване и при посоката на движение. В този смисъл е и Решение от 29.01.2021 година по КАНД № 1130/2020 година на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Павлина Господинова.

Видно от снимковия материал, който Съдът приема за надлежно доказателство става ясно, че процесното МПС е категория В съгласно чл. 150а, ал. 2, т. 6 от ЗДВП. С разпоредбата на чл. 10, ал. 3 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 година е въведено изискването при работа с временно разположени на участък от пътя АТСС за контрол на скоростта, Протоколът по ал. 1 на същата норма да се попълва за всяко място за контрол и да се съпровожда със снимка на разположението на уреда. Като част от АНП по делото е представен Протокол за използване на АТСС, съставен по образец – Приложение към чл. 10, ал. 1 от посочената Наредба. Приложена е и снимка на разположението на уреда на патрулния полицейски автомобил, с който се извършва заснемането, поради което наведеното в тази насока възражение от адвокат Г. е неоснователно. Но дори и при липса на подобна снимка, Съдът би възприел тази липса като несъществен и неосказващ влияние върху

констатациите, направени с контролния уред, пропуск. Липсата на снимка на разположението на уреда за контрол на скоростта не накърнява правото на защита на санкционираното лице. По делото има събрани достатъчно доказателства, от които може да се направи обоснован извод, че са спазени изискванията на ЗДВП и на Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 година при използването на АТСС за контрол на скоростта - мобилна камера за контрол на скоростта TFR 1-М № 642. При установеното правилно и пълно попълване на реквизитите в Протокола за използване на АТСС, както и представените 3 броя снимки от клип, липсата на снимката на разположението на АТСС не е от естество да внесе обосновано съмнение относно извършеното нарушение. В този смисъл са и Решение № 43 от 19.02.2018 година на Административен съд - Хасково по КАНД № 245/2017 година, докладчик Съдията Росица Чиркалева-Иванова, Решение № 1075 от 13.01.2020 година на Административен съд - Хасково по КАНД № 1284/2019 година, докладчик Съдията Антоанета Митрушева, Решение от 29.01.2021 година по КАНД № 1036/2020 година на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Павлина Господинова и др.

Следва да се отбележи, че доколкото работният процес на АТСС, в конкретика мобилното такова, не изисква непосредствена манипулация от страна на контролен орган през времетраенето на неговата работа, а само включване и изключване, физическото присъствие на контролния орган на мястото на контрол не оказва влияние върху работата на техническото средство за контрол, намиращо се в автоматичен режим, а оттам - на достоверността на отчитанията му.

На основание чл. 165, ал. 3 от ЗДВП от Министъра на вътрешните работи е издадена Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 година, с която се уреждат условията и редът за използване на АТСС за контрол на правилата за движение по пътищата. В чл. 2 от посочената Наредба се прави разграничение между стационарни и мобилни АТСС, като чл. 3 от същата гласи, че за установените от АТСС нарушения на правилата за движение по пътищата се издават ЕФ чрез използване на автоматизирана информационна система. В следствие анализа на посочените нормативни разпоредби се налага извод, че към процесния момент на нарушението на правилата за движение по пътищата е било изцяло допустимо по закон да се установяват и

санкционират чрез издаване на ЕФ не само при използване на стационарни АТСС, а и посредством мобилни АТСС за контрол.

В случая е правилно издаден процесният ЕФ в съответствие с разпоредбата на чл. 189, ал. 4, изречение първо от ЗДвП. ЕФ за санкциониране на допуснато нарушение на ЗДвП може да бъде издаден, когато нарушението бъде установено и заснето с мобилно АТСС, при условие, че са изпълнени изискванията на Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 година, какъвто е и настоящият случай.

Налице е и субективният елемент от състава на нарушението – извършено е виновно, при пряк умисъл, Т.е. жалбоподателят Д.Д. е разбирала свойството и значението на извършваното и е могла да ръководи постъпките си – въпреки знанието на установеното с пътен знак В26 ограничение е предприела управление на автомобила без да съобрази скоростта си на движение с изискванията на този пътен знак.

Съдът е провел пълно доказване на фактите от значение за административнонаказателното обвинение и делото, на които жалбоподателят Д.Д. не се е противопоставила и не е посочила доказателства за тяхното оборване.

ПО РАЗМЕРА НА НАКАЗАНИЕТО

Няма спор по отношение собствеността на заснетото МПС и правилно е приложена хипотезата на чл. 188, ал. 1 от ЗДвП, според която собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил МПС.

В конкретния случай скоростта е превишена с 55 км/ч (стойност, получена след приспадане на допустимата техническа грешка при изчисляване скоростта на движение), поради което за нарушението е приложима санкцията по т. 6 от разпоредба на чл. 182, ал. 2 от ЗДвП. Последната предвижда за превишаване на разрешената максимална скорост над 50 км/ч - Глоба 600 лв., като за всеки следващи 5 км/ч превишаване над 50 км/ч Глобата се увеличава с 50 лв., изключващо възможността за преценка на обстоятелствата по чл. 27, ал. 2 от ЗАНН. Дори

и да се приеме, че санкцията е определена неправилно от АНО – трябвало е да бъде 650 лв., то това е в интерес на жалбоподателя Д. и не е основание за отмяна на ЕФ, тъй като приложената санкционна норма е правилна.

Така наложеното с обжалвания ЕФ наказание Съдът намира за правилно с оглед постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административното наказание - да предупреди и превъзпита нарушителя към спазване на установения правен ред и да се въздейства възпитателно и предупредително върху гражданите.

Процесното административно нарушение не разкрива пред настоящия Съдебен състав характеристиките на маловажен случай. Касае се за формално нарушение - на просто извършване. Като релевантен аргумент се отчита и се цени характерът на обществените отношения, засегнати от конкретната простъпка - административнонаказателна, с оглед сферата на отношенията, ползващи се със засилена защита, който и пряко е свързан с охраняването на публичните интереси, тъй като се касае за правила за движение по пътищата. Според Съда, процесното нарушение, по начин на извършване, време, място и фактическа обстановка, не се отличава с липса на обществена опасност или с незначителна обществена опасност в сравнение с обичайните случаи на административни нарушения от този вид, поради което липсват каквито и да е основания за квалифицирането му като „маловажен случай” по смисъла на чл. 28, вр. § 1, ал. 1, т. 4 от ДР на ЗАНН. Липсата на изявление в ЕФ относно наличието или не на основания за прилагането на чл. 28 от ЗАНН не съставлява процесуално нарушение като отново следва да се посочи, че съдържанието на ЕФ е лимитативно уредено в чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, поради което правилата на ЗАНН относно съдържанието на НП са неотносими, респ. наказващият орган няма задължението да изложи мотиви относно приложението на т.нар. „маловажен случай” по ЗАНН (в този смисъл е и Решение от 29.12.2020 година по КАНД № 965/2020 година на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Антоанета Митрушева). Отделно от това съгласно чл. 189з от ЗДвП за нарушения по този закон не се прилага чл. 28 от ЗАНН. Ето защо не са налице основания за приложение на чл. 28, вр. § 1, ал. 1, т. 4 от ДР на ЗАНН за отпадане на наказуемостта като незаконосъобразно санкционираща маловажен случай на нарушение, от тук и предпоставка за незаконосъобразност на ЕФ.

По разноските:

При този изход на делото не се дължат разноси на жалбоподателя Д..

Водим от изложеното и на основание чл 63, ал. 1, вр.ал. 2, т. 5 и ал. 9 от ЗАНН, вр.чл. 189, ал. 8 от ЗДвП, Съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА ЕФ серия К № 5498278 на ОДМВР – Хасково, с който на Д. ИВ. Д. с ЕГН ***** от град *****, е наложено административно наказание „Глоба” в размер 600 лв. на основание чл. 189, ал. 4, вр.чл. 182, ал. 2, т. 6 от ЗДвП за извършено нарушение по чл. 21, ал. 2, вр.ал. 1 от ЗДвП, установено с АТСС, като ПРАВИЛЕН и ЗАКОНОСЪОБРАЗЕН.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на жалбоподателя Д. ИВ. Д. с ЕГН ***** от град *****, за присъждане на разноси по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок, който тече от получаване на Съобщението за постановяването му, с Касационна жалба на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____